

overordentlig maadeholden og værdig Udtalelse — naa, han er jo ogsaa Højremand. Han gør efter min Mening med Rette opmærksom paa, at selv om der nu kunde have været lidt Uoverensstemmelse af lidt mere alvorlig Art, saa har det jo kun været et Par Aar, og et Par Aar er kun en saare kort Tid i en Nations Liv. Han gør ligeledes opmærksom paa, hvorledes Forholdet til Sverige trods de Misstemninger, der rejste sig i Anledning af Unionsbrudet, hurtigt blev fuldt ud venskabeligt, saaledes som ogsaa den ærede Ordfører for Venstre saa rigtigt har mindet om.

Men hvorom alting er, er der dog ubestrideligt Stemninger i visse Dele af det norske Folk, ud fra hvilke man bestrider Danmarks Højhedsret over dansk Statsomraade. Heroverfor staaer sikkert det samlede danske Folk enigt i ganske at afvise saadanne Paastande. Men just fordi der har hævet sig saadanne Røster, har man fra konservativ Side under Sagens Behandling i det udenrigspolitiske Nævn ønsket, at de nordiske Forligskonventioner foruden til „Ret og Billighed“ skulde have en Henvisning til Bestemmelsen i Folkeforbundspagtsens Artikel 15, Stykke 8, gennem hvilken Folkeforbundets mæglende Virksomhed er begrænset paa følgende Maade: „Dersom en af Parterne hævder og Raadet anerkender, at Striden angaar et Spørgsmaal, som ifølge mellemfolkelig Ret alene henhører under denne Parts egen Myndighed, fastslaaer Raadet dette Forhold i sin Beretning uden at foreslaa nogen Løsning.“ Det, der her er givet Udtryk for i en af Folkeforbundspagtsens centrale Artikler, er netop dette, at Statens utvivlsomt indre Anliggender ligger udenfor Raadets mæglende Virksomhed, og man havde som Følge deraf fra vor Side anset det for ønskeligt, at der foruden til „Grundsetningerne for Ret og Billighed“ i Konventionens Artikel 2 tillige var sket en Henvisning til, at Afgørelse skulde ske under Anvendelse af det i Folkeforbundspagtsens Artikel 15, Stykke 8, indeholdte Princip. Partiet mener imidlertid ikke, at den Omstændighed, at det ikke er lykkedes at gennemføre denne Tilføjelse, burde lægge afgørende Hindringer i Vejen for Afslutningen af et Traktatsystem som det, der nu er foreslaaet. Man mener, at Danmark med Føje kan stole fuldt og fast paa sin gode Ret i Tilfælde af, at eventuelle Tvistemaal skal afgøres ved Voldgift, stole fuldt og fast paa, at ingen Sinde kan denne gode Ret blive underkendt af nogen Voldgiftsret i den vide Verden, og jeg vil gerne

have Lov til at tilføje, at vi Danske er overlegne nok til at stole paa, at vort Broderfolks gode Sindelag og venskabelige Følelser overfor det danske Folk vil bringe os ud over den nuværende Gnidningsmodstand. Det er jo ganske som mellem Ægtefolk: en Gang imellem kan det maaske være rart at faa talt rent ud, den efterfølgende Forsoning gør da Samlivet dobbelt sødt.

Jeg har da det Hverv fra Partiet at afgive den Erklæring, at Partiet vil slutte sig til alle de 3 Traktater.

Scavenius: Som allerede fremhævet af den højtærede Udenrigsminister og flere andre Talere maa man være af den Anskuelse, at disse Traktater i den nye Form ikke alene er heldige for det gode Forhold mellem Nordens Folk, men ogsaa vil være til Fordel for de nordiske Lande i deres Arbejde i Folkeforbundet for stadig Fremskridt for Voldgiftstanken. Vi fra vor Side hilser med Glæde det Fremskridt, der er sket ved, at man, ligesom det tidligere er sket mellem Danmark og andre Lande, nu med vore nordiske Nabolande har afsluttet Voldgiftstraktater uden noget som helst Forbehold, og i Modsætning til den ærede foregaaende Taler maa vi mene, at det er overordentlig heldigt, at man ikke i Stedet for det gamle Forbehold om, at Spørgsmaal vedrørende Integritet, Uafhængighed og vitale Interesser skulde være unddraget Voldgiftsbehandlingen, har indført et nyt Forbehold vedrørende indre Forhold. Thi hvis man vil tænke paa — hvad man dog ogsaa maa — den Virkning, det kan antages, at disse Voldgiftstraktater kan faa for Forholdet mellem Landene i det daglige, praktiske Liv, kan jeg ikke se rettere end, at et hvilket som helst Forbehold maa være egnet til at nedbryde den egentlige Virkning af Traktaterne, som dog helst skulde vise sig, navnlig paa det moralske Omraade. De nordiske Lande er ikke vant til at have, og deres Forhold er ikke saaledes — heldigvis —, at de har mange Stridigheder med deres Nabolande eller andre Lande i Verden, og hvis vi vil se paa den Anvendelse, der har fundet Sted af det bestaaende Voldgiftstraktatsystem, maa vi ogsaa erkende, at der maaske ikke har været saa stærk Trang til disse Traktater. Saa vidt jeg husker, har for Danmarks Vedkommende de Voldgiftssager, vi har ført, ingenlunde været ført i Kraft af de bestaaende Traktater, men de har angaaet Lande, med hvilke vi ikke havde Voldgiftstraktat, og er ført som Følge af særlige Voldgiftsaf-